

25 de desembre de 2010

Alguna cosa havia de dir, no?

Davant aquest tsunami esportiu que ens afecta -encara que sigui d'esquitllada -, crec que des de la junta alguna cosa havíem de dir. Partint de la base que l'objectivitat absoluta no existeix, cal informar i destriar els fets no d'una forma esbiaixada i confusa sinó esmentant els esdeveniments tal i com han succeït, sense caure ni en acarnissaments ni en cap tipus de nostàlgia que ens traslladi al passat.

El món del bé i el mal està repartit equitativament arreu de la societat. Tractats, assaigs i religions s'han fet càrrec d'aquesta contradicció al llarg de la nostra existència. De la mateixa manera que ser o haver estat atleta no pressuposa en cap cas res excepcional; el món és plural i a tot arreu hi ha de tot.

Per altra banda, en una tessitura com l'actual on hi ha un evident crisi de valors, on la religió s'ha traslladat o bé cap a espiritualitats individualitzades o cap a vessants neoliberal, no cal ser massa loquaç per deduir que majoritàriament la tendència més habitual és la de vetllar pels propis interessos en vers de pensar en un àmbit més aviat col·lectiu, i on el món de l'esport i els esportistes en tant en quan membres d'aquesta societat, no en són cap excepció.

També cal significar el rol de l'esport en aquest darrer segle, comença a Califòrnia als anys quaranta a rel de la "New Deal", evolucionant fins als nostres dies buscant un paper rellevant com a eina d'esbarjo, instrument per a controlar la salut i, perquè no dir-ho, com a catalitzador i traductor de la competitivitat que ens dur el propi sistema on vivim. Òbviament, això és traduït directament en el rol i reconeixement social que han adquirit molt d'esportistes en la societat del nostre temps, amb les conseqüències que se'n deriven: qualsevol esportista reconegut ingressa unes xifres prou significatives que, en alguns casos, no tenen res que envejar a qualsevol personatge "friki" protagonista de programes de televisió, o tertulians radiofònics -només, per anomenar només dos casos de rabiosa actualitat- i, que en molts casos, superen les retribucions salarials de qualsevol treballador ben qualificat.

Aquests antecedents i altres són conseqüència directa de la situació que ens troben a hores d'ara. La necessitat a costa de qualsevol cosa de ser "famós" i reconegut socialment amb les remuneracions econòmiques que aquest fet implica, han fet que l'esportista un cop es troba immers en aquest status, vulgui mantenir-lo a costa de jugar i fregar amb els límits i, en alguns casos, infringint les regles del joc; sense voler entrar en cap tipus de debat sobre la idoneïtat i la raó de ser d'aquestes regles.

És així de simple, com qualsevol notícia que es pot trobar a les hemeroteques, no cal donar-li més transcendència. Si no ens esfereïm pels reiterats casos de corrupció política, ni per quan escoltem el telenotícies carregat d'informacions i efemèrides no massa esperançadores, tampoc cal fer-ho en aquest cas i, per damunt de tot, perquè a la secció anem d'un altre "pal". Ha de quedar molt clar que la raó **fonamental** de la nostra existència és un altra o, millor dir, pertany a una filosofia molt allunyada de la gènesi que ha originat tot aquest enrenou víctima del paper couché.

En aquest precís moment cal reiterar un cop més, que tant tot l'equip tècnic com la junta de la secció d'atletisme, té com a únic objectiu formar a l'individu creant la llavor de l'esport com a eina vàlida per afrontar el futur de tots i cadascun dels joves atletes del nostre petit entorn; res més que això.

El que esdevindrà a partir de la nostra feina són figures d'una altre paner, és a dir, els atletes, a la fi a la cap persones, després de passar per la secció estaria bé que importessin l'essència de la nostra filosofia, i l'esperit de la nostra existència que els

hem anat inculcant progressivament al llarg dels anys. Però tampoc cal ser ni tant pretensions ni pensar que ja tenim la feina feta fins al final de la nostra existència, ens al contrari, com tot ésser humà, som i serem víctimes de les nostres pròpies decisions i de les circumstàncies que ens envolten, i si són encertades molt millor, clar.

**MANEL
GONZALEZ SOLANES**
Coordinador tècnic de la secció d'atletisme